

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/132/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124221068
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7124221068.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobkyne A. A., nar. XX.X.XXXX, bytom B., B. XX, zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o. so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466 proti žalovanej KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 2.688,81 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Košice č. k. 73C/25/2024 – 128 zo 4. júna 2025

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku čo do zaplatenia sumy 2.504,24 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,40 % ročne zo sumy 2.504,24 € od 7.11.2024 do zaplatenia.

V prevyšujúcej časti napadnutý vyhovujúci výrok m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

P r i z n á v a žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 86,28 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom vo výroku I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2.558,05 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,40 % ročne zo sumy 2.558,05 € od 7.11.2024 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, výrokom III. návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol a výrokom IV. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90,28 % proti žalovanej.

2. Rozhodol takto o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovanej zaplatenia sumy 2.688,81 € s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,40 % z uvedenej sumy od 7.11.2024 do zaplatenia. Skutkovo žalobu dôvodila tým, že 2.12.2021 nastúpila na Bardejovskej ulici do autobusu mestskej hromadnej dopravy, linky XX, smerom na sídlisko B.. Za zastávkou Luník IX vodič autobusu prudko a náhle zabrzdil, v dôsledku čoho žalobkyňa spadla na podlahu autobusu, pocítila rupnutie v kolene a od bolesti sa nevedela postaviť. Lekár traumatológie jej diagnostikoval zlomeninu horného konca píšľaly. Od 3.12.2021 bola žalobkyňa uznaná práceneschopnou a táto práceneschopnosť trvala do 1.12.2022. Nakoľko zdravotné ťažkosti spojené s daným úrazom u žalobkyne pretrvávali, po splnení zákonných podmienok nastúpila k 1.9.2022 na predčasný starobný dôchodok. Zamestnávateľ škodcu, Dopravný podnik mesta Košice, akciová spoločnosť, mala v čase dopravnej nehody uzatvorenú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so žalovanou, evidovanú pod č. 661591491. Listom zo 17.7.2024 doručeným 22.7.2024 si žalobkyňa ako poškodená u žalovanej uplatnila priamy nárok na náhradu škody, na ktorý žalovaná nereagovala. Žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu škody pozostával z náhrady hotových výdavkov a náhrady straty na zárobku. V prvom prípade išlo o doplatky za lieky, ktoré si musela žalobkyňa zakúpiť v

súvislosti s liečbou, a to: Quickclean - 65,38 €, pokladničný doklad z 11.5.2022, Detralex 180 tbl flm - 33,46 € pokladničný doklad z 13.6.2022, Diprophos I - 5,35 €, pokladničný doklad z 20.7.2022, Quickclean- 65,38 €, pokladničný doklad zo 7.12.2022 a Lymfodrenáž - 15 €, pokladničný doklad zo 16.5.2022, jej celková výška výdavkov bola 184,57 €. Ďalej žalobkyni v dôsledku pracovnej neschopnosti vznikol nárok na náhradu ušlého zárobku, t.j. straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti v zmysle § 446 Občianskeho zákonníka. V čase pracovnej neschopnosti bola žalobkyňa zamestnancom Dopravného podniku mesta Košice, akciová spoločnosť, pričom výška jej priemerného mesačného zárobku za kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom došlo k danej škodovej udalosti (t. j. v období od 7/2021-9/2021) bola 1.057,40 € brutto, tzn. 813,17 € netto, v zmysle potvrdenia o strate na zárobku. Zo mzdového listu žalobkyni vyplynulo, že za mesiac 12/2021 bola žalobkyni zo strany zamestnávateľa vyplatená len suma 244,19 €, ktorá pozostávala zo mzdy za dva odpracované dni v mesiaci 12/2021 a z náhrady mzdy pri dočasnej pracovnej neschopnosti poskytovanej zamestnávateľom za prvých 10 dní dočasnej pracovnej neschopnosti. Okrem uvedenej sumy boli žalobkyni za daný mesiac vyplatené zo strany Sociálnej poisťovne nemocenské dávky vo výške 332,90 €, spolu za uvedený mesiac bola žalobkyni vyplatená suma 577,09 €, tzn. o 256,08 € menej, než je suma jej priemerného mesačného zárobku (netto), tento rozdiel predstavuje stratu na zárobku žalobkyne za 12/2021. Od mesiaca 1/2022 žalobkyňa poberala už iba nemocenské dávky zo strany Sociálnej poisťovne: za mesiac 1/2022 nemocenská dávka 543,10 €, rozdiel 270,07 € menej než bola suma jej priemerného mesačného zárobku (netto), za mesiac 2/2022 nemocenská dávka 490,50 €, rozdiel 322,67 € menej, než bola suma jej priemerného mesačného zárobku (netto), za mesiac 3/2022 nemocenská dávka 543,10 €, rozdiel 270,07 € menej než bola suma jej priemerného mesačného zárobku (netto), za mesiac 04/2022 nemocenská dávka 525,60 eur, rozdiel 287,57 eur menej než bola suma jej priemerného mesačného zárobku (netto), za mesiac 5/2022 nemocenská dávka 543,10 €, rozdiel 270,07 € menej než bola suma jej priemerného mesačného zárobku (netto), za mesiac 6/2022 nemocenská dávka 525,60 €, rozdiel 287,57 € menej než bola suma jej priemerného mesačného zárobku (netto), za mesiac 7/2022 nemocenská dávka vo výške 543,10 € rozdiel 270,07 eur menej než bola suma jej priemerného mesačného zárobku (netto), za mesiac 8/2022 nemocenská dávka 543,10 €, rozdiel 270,07 € menej než bola suma jej priemerného mesačného zárobku (netto). Súčet strát na zárobku žalobkyne počas jej pracovnej neschopnosti predstavoval sumu 2.504,24 € za obdobie od 12/2021 - 8/2022, ku ktorej došlo na jej strane v dôsledku škodcom zapríčinennej pracovnej neschopnosti. Uvedený nárok si žalobkyňa uplatňovala ako jednorazové odškodné podľa § 447b Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o príslušenstvo, žalovaná bola povinná skončiť šetrenie danej poistnej udalosti najneskôr do 22.10.2024 (tzn. do troch mesiacov od doručenia listu žalobkyne, v ktorom si uplatnila nárok priamo) a následne v lehote do 15 dní, tzn. do 6.11.2024 poskytnúť žalobkyni poistné plnenie. Nakoľko tak žalovaná neučinila, preto sa dňom 7.11.2024 dostala do omeškania so splnením svojho peňažného záväzku voči žalobkyni. Žalovaná navrhla žalobu zamietnuť z dôvodu premlčania oboch uplatnených nárokov. Podľa žalovanej žalobkyňa nepreukázala, že liečivo Quickclean zakúpené dňa 7.12.2022, súviselo so škodou na zdraví v dôsledku škodovej udalosti z 2.12.2021. Subsumovanie v žalobe uplatneného nároku pod inštitút jednorazového odškodnenia považovala žalovaná za účelový práve z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty.

3. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 104, § 106 ods. 1, § 445, § 446, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 4 ods. 2, § 11 ods. 6 a 8, § 15 ods. 1 a 3 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení (ďalej len „ZoPZP“) a dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná. Súd mal za nesporné skutočnosti týkajúce sa úrazu žalobkyne a s týmto úrazom súvisiacej práceneschopnosti. Za nespornú mal v konaní výšku uplatneného nároku, t.j. straty na zárobku počas trvania pracovnej neschopnosti, ako aj náklady súvisiace s liečením, s výnimkou položky uplatnenej za nákup liečiva QUICKCLEAN. V konaní nemal za sporné, že v čase úrazu žalobkyne mal zamestnávateľ - škodca Dopravný podnik mesta Košice, akciová spoločnosť, uzavretú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so žalovanou, rovnako tak nebolo sporné, že žalobkyňa si svoj nárok uplatnila pred podaním žaloby priamo u žalovanej. K námietke premlčania uplatnenou žalovanou súd uviedol, že v danom prípade ide o nárok hradený z povinného zmluvného poistenia, preto sa na neho vzťahuje § 104 ods. 1 OZ, subjektívna premlčacia lehota je teda v danom prípade dvojročná, avšak začiatok jej plynutia je posunutý o rok po poistnej udalosti, čo súd podporil rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/181/2020 z 28.7.2022. Podľa súdu poistná udalosť žalobkyne je spojená so vznikom majetkovej ujmy a dňom, kedy jej vznikla poistná udalosť, s ktorou je spojený vznik poisťovateľa plniť je deň, kedy došlo u žalobkyne k strate na zárobku, k poistným udalostiam u

žalobkyne teda dochádzalo v rozhodnom období každý mesiac. Na základe uvedeného súd uzavrel, že za mesiac 12/2021 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 21.1.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 21.1.2023, za mesiac 1/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 15.02.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 15.2.2023, za mesiac 2/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 15.03.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 15.3.2023, za mesiac 3/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 12.4.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 12.4.2023, za mesiac 4/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 13.05.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 13.5.2023, za mesiac 5/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 15.6.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 15.6.2023, za mesiac 6/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 13.7.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 13.7.2023, za mesiac 7/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 15.8.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 15.8.2023, za mesiac 8/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 13.9.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 13.9.2023, za mesiac 9/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 13.10.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 13.10.2023, za mesiac 10/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 14.11.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 14.11.2023, za mesiac 11/2022 bola žalobkyni vyplatená nemocenská dávka dňa 14.12.2022, počiatok plynutia premlčacej doby bol podľa súdu 14.12.2023, preto podľa súdu nebol nárok žalobkyne ku dňu podania žaloby (12.11.2024) premlčaný vo vzťahu k žiadnej náhrade za stratu na zárobku počas práceneschopnosti. Rovnaký režim počiatku plynutia premlčacej lehoty v zmysle ustanovenia § 104 OZ sa podľa súdu vzťahuje aj na náhradu hotových výdavkov, u Lymfodrenáže zakúpenej dňa 16.5.2022 začala plynúť premlčacia lehota 16.5.2023, u Detralexu zakúpeného dňa 13.6.2022 začala plynúť premlčacia lehota dňa 13.6.2023 a u Diprophosu I zakúpeného dňa 20.7.2022 začala plynúť premlčacia lehota dňa 20.07.2023, nárok žalobkyne mal súd za uplatnený včas. V konaní mal súd za preukázané, že žalobkyňa si uplatnila a preukázala svoj nárok vo vzťahu k žalovanej listom, ktorý bol žalovanej doručený 22.7.2024, pričom žalovaná si v zákonnej trojmeseačnej lehote, (ktorá začala plynúť dňom nasledujúcim od doručenia listu a uplynula dňa 23.10.2024) nesplnila svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 11 ods. 6 ZoPZP a ani následne neplnila žalobkyni v zákonnej lehote 15 dní (ktorá začala plynúť odo dňa nasledujúceho po uplynutí trojmeseačnej zákonnej lehoty a uplynula 7.11.2024). Žalovaná sa k nároku žalobkyne vyjadrila až listom z 18.11.2024. Poukazujúc na ustanovenie § 11 ods. 6 a 8 písm. a/ a b/ ZoPZP súd konštatoval, že márnym uplynutím trojmeseačnej lehoty a následnej 15-dňovej lehoty na poskytnutie poistného plnenia, sa stal nárok žalobkyne splatným v celom rozsahu. Keďže nárok žalobkyne bol žalobou uplatnený včas pred uplynutím premlčacej lehoty a všetky dielčie nároky na náhradu za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti boli v čase rozhodovania súdu splatné, súd nárok priznal v celosti vo forme kapitalizovanej sumy. V danom prípade súd neaplikoval ustanovenie § 447b OZ, nakoľko nešlo o jednorazové odškodnenie, ale o kapitalizovaný nárok za uplynulé obdobie. Súd zamietol žalobu v časti týkajúcej sa nároku uplatnenému za liečivo QUICKCLEAN spolu vo výške 130,76 €, keďže žalovaná namietala neexistenciu príčinnej súvislosti podania liečiva so škodou na zdraví v dôsledku škodovej udalosti zo dňa 2.12.2021 a žalobkyňa nepreukázala existenciu príčinnej súvislosti. Súd zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania, nakoľko otázku premlčania bol oprávnený posudzovať v tomto konaní aj sám, pričom nešlo o totožné nároky, aké boli žalobkyňou uplatnené v konaní vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 77C/5/2024. Keďže žalovaná neuhradila uplatnený nárok žalobkyne v súlade s ustanovením § 11 ods. 7 ZoPZP ani do 15 dní, počnúc 7.11.2024 sa dostala do omeškania s plnením svojho záväzku, preto ju súd podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s Nariadením zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania 8,40 % (3,40 % + 5 %) z dlžnej sumy tak, ako je to uvedené vo výroku I. rozsudku od 7.11.2024. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keďže žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 95,14 % (2.558,05 €), žalovaná bola úspešná v rozsahu 4,86 % (130,76 €), čistý úspech žalobkyne tak predstavoval 90,28 % (95,14% - 4,86 %) a v tomto rozsahu jej súd priznal nárok na náhradu konania voči žalovanej.

4. Rozsudok vo výroku I. a IV. napadla včas podaným odvolaním žalovaná uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP. Podľa žalovanej súd nesprávne právne posúdil uplatnenú námietku premlčania vo vzťahu k obom uplatneným nárokom, pretože charakter nárokov žalobkyne je založený na vzťahu zodpovednosti škodcu za škodu škodcu, ktorú spôsobil žalobkyni ako poškodenej, a tak nejde o nárok na poistné plnenie v zmysle § 788 a nasl. OZ. Súd mal preto aplikovať rovnaké ustanovenia na premlčanie, aké by aplikoval aj na osobu škodcu v zmysle OZ, aplikácia § 104 OZ je v rozpore s § 15 ods. 2 ZoPZP, podľa ktorého sa má na premlčanie nároku uplatniť rovnaká právna úprava vo

vzťahu ku škodcovi, aj vo vzťahu k poisťovateľovi, čo žalovaná podporila rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/9/2013 z 27.8.2014. Žalovaná sa nestotožnila s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/181/2020 z 28.7.2022, ktorým súd prvej inštancie podporil svoju argumentáciu, pretože dané rozhodnutie sa týkalo posúdenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a posúdenia objektívnej premlčacej doby podľa § 101 OZ a nie posúdenia subjektívnej premlčacej doby podľa § 106 OZ pri majetkovej škode, ako to je v tomto spore. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/9/2021 z 31.3.2022 dvojročná subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Rovnaký právny názor vyslovil v odbornej právnej literatúre aj Krajčo v komentári k Občianskemu zákonníku a Najvyšší súd Českej republiky sp. zn. 25Cdo/3293/2006 z 25.7.2007. Podľa žalovanej odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je presvedčivé, preskúmateľné a ani dostatočné, čím zásadným spôsobom ohrozuje právo žalovanej na spravodlivý proces. Na základe vyššie uvedeného žalovaná navrhla, aby odvolací súd zrušil výrok I. a IV. napadnutého rozsudku a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, alebo aby rozsudok vo výroku I. a IV. zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietne a zaviazže žalobkyňu nahradiť žalovanej trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že žalovaná nesprávne ustálila moment začatia plynutia premlčania, v dôsledku čoho nie je žiaden zo žalobkyňou uplatnených nárokov plynúcich z poistenia premlčaný v zmysle § 104 OZ, premlčacia doba na uplatnenie týchto nárokov začala plynúť najskôr dňa 2.12.2022, a teda jej koniec pripadal najskôr na termín 2.12.2024. Na podporu svojich tvrdení žalobkyňa poukázala na aktuálne ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.7.2022, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 9Cdo/181/2020 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.3.2022, vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/252/2021, obdobné rozhodnutie vydal i Krajský súd Prešov dňa 6.2.2024, vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 13Co/66/2023. Žalobkyňa považovala tvrdenia žalovanej o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku za nedôvodné. Podľa žalobkyne právna argumentácia žalovanej obsiahnutá v podanom odvolaní je všeobecná a zmätočná, preto je odvolanie žalovanej nedôvodné. Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správne a priznal žalobkyňi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. V odvolacej replike žalovaná uviedla, že žalobkyňou uvádzané rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR pod sp. zn. R3/2022 sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a premlčania tohto nároku, preto nemôže byť tento judikát aplikovaný na tento čisto majetkový spor. Žalovaná zotrvala na tom, že na žalobou uplatnené nároky sa vzťahuje § 106 ods. 1 OZ, čo vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR R16/2014 a Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 3293/2006 z 25.7.2007, obdobné rozhodnutie týkajúce sa náhrady škody spočívajúcej v nákupe liekov a liečebných pomôcok vydal i Okresný súd Humenné sp. zn. 6C/146/2022 z 8.2.2024. Na základe uvedeného mala žalovaná za to, že jej odvolanie je dôvodné a súd tak priznal žalobkyňi premlčaný nárok.

7. Žiadne ďalšie vyjadrenia neboli v odvolacom konaní podané.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379, § 380 ods. 1 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné, z tohto dôvodu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku I. čo do zaplata sumy 2.504,24 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,40 % ročne zo sumy 2.504,24 € od 7.11.2024 do zaplata a zároveň sám rozhodol procesným postupom podľa § 388 CSP tak, že napadnutý vyhovujúci výrok I. v prevyšujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol.

9. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 18.12.2025 o 9.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. 210/ II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade § 219 ods. 3 CSP.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie

odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolateľka svojím odvolaním napadla výrok I. a IV., výroky II. a III. napadnuté neboli, preto nadobudli právoplatnosť a neboli v odvolacom konaní preskúmané.

12. Žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2, 3 CSP.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

15. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku ako aj jemu predchádzajúceho procesného postupu súdu v rozsahu a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov konštatuje, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné. Zároveň sa odvolací súd nestotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie týkajúcim sa premlčania žalovaných nárokov.

16. Žalovaná urobila predmetom odvolacieho prieskumu posúdenie ňou v konaní uplatnenej námietky premlčania žalovaných nárokov, k čomu odvolací súd uvádza nasledovné:

17. Podľa § 15 ZoPZP, náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

18. Z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, má poistený právo, aby náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla hradil poisťovateľ priamo poškodenému (§ 4 a § 15 ods. 1 ZoPZP), pričom poškodený má nárok uplatniť si právo na jej náhradu priamo voči poisťovateľovi (§ 15 ods. 1, veta druhá ZoPZP). Poškodený pri škode spôsobenej mu prevádzkou motorového vozidla tak má právo uplatniť si jej náhradu voči zodpovednému subjektu - škodcovi (§ 420, resp. § 427 a nasl. OZ), ale aj priamo voči poisťovateľovi (§ 15 ods. 1 ZoPZP). Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že poškodený má možnosť voľby, či si uplatní nárok na náhradu škody spôsobenej mu prevádzkou motorového vozidla iba voči škodcovi, či priamo voči poisťovateľovi z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti škodcu za škodu spôsobenú motorovým vozidlom alebo si svoj nárok uplatní voči obojm týmto subjektom súčasne.

19. V tejto veci odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Obdo/2/2021 z 29.4.2022, ktoré uvádza: „38. Vzťahy medzi škodcom, poškodeným a poisťovateľom navzájom je potrebné rozlišovať. Zatiaľ čo vzťah poškodeného a škodcu je vzťahom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (vyplývajúci z § 427 a nasl. OZ), tak vzťah medzi poisťovateľom a poisteným škodcom je vzťahom z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom (zák. č. 381/2001 Z.z., o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla). Tento vzťah medzi poisťovateľom a poisteným škodcom je určený a vzájomné plnenie je limitované zákonnými i zmluvnými poistnými podmienkami, ktoré upravujú napr. do akých limitov je poisťovateľ povinný a komu plniť pri nastaní náhodnej poistnej

udalosti, prípadne v akých prípadoch a do akého rozsahu si môže, ak za poisteného škodu nahradí, uplatniť poisťovateľ regresný nárok voči poistenému škodcovi a pod. Vzťah poškodeného a poisťovateľa škodcu je vzťahom špecifickým vyplývajúcim zo záväzku poisťovateľa z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla voči poistenému škodcovi plniť náhradu škody priamo poškodenému, pričom poškodenému osobitný zákon o povinnom zmluvnom poistení dáva i priamy nárok voči poisťovateľovi na plnenie, ktorým mu bude táto škoda nahradená (v § 15 ods. 1). Povinnosť poisťovateľa plniť poistné plnenie priamo poškodenému je teda záväzkom poisťovateľa voči poistenému (škodcovi) vyplývajúci z ich zmluvného poistného vzťahu (§ 823 OZ; § 4 a § 15 ods. 1 veta prvá zákona o povinnom zmluvnom poistení), teda plní poškodenému aj keď si tento priamo náhradu škody voči nemu neuplatní. Táto povinnosť mu vyplýva z poistnej zmluvy uzavretej so zodpovedným škodcom ako poisteným, resp. zo zákona o povinnom zmluvnom poistení. V prípade, že si poškodený uplatní priamo nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla voči poisťovateľovi podľa § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení, prípadné premlčanie tohto nároku sa posudzuje podľa rovnakej právnej úpravy ako platí na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila, t.j. premlčanie priameho nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla voči poisťovateľovi podľa § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení, ako aj nároku na náhradu škody voči zodpovedajúcemu škodcovi podľa § 427 OZ sa posudzuje podľa ustanovení o behu premlčacej lehoty pri náhrade škody upravenej v Občianskom zákonníku, teda podľa § 106 OZ (na ktoré ustanovenie odkazuje zákonná poznámka č. 22 pri § 15 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení). Z § 15 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení (a poznámky k nemu) teda jednoznačne vyplýva, že na premlčanie nároku poškodeného voči poisťovateľovi sa neaplikuje § 104 OZ. Nárok poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla voči poisťovateľovi a nárok na náhradu tejto škody voči škodcovi sa však premlčujú samostatne. Poškodený preto v snahe predísť premlčaniu nároku si musí svoj nárok uplatniť voči každému povinnému subjektu včas (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2MCDo/9/2013 z 27. augusta 2014). Uplatnenie nároku len voči jednému z povinných subjektov (napr. len voči škodcovi) neznamena uplatnenie nároku aj voči druhému povinnému subjektu (napr. voči poisťovateľovi). Medzi poškodeným a poisťovateľom aj v prípade priameho nároku poškodeného na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení, nejde o vzťah zodpovednosti za škodu, nakoľko zodpovednostný vzťah vzniká len medzi poškodeným a tým, kto mu spôsobil škodu, teda škodcom (poisťovňa ním nie je). Poškodený sa ani nestáva účastníkom právneho vzťahu z poistenia škodcu (neviaže ho zmluva o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nie je jej účastníkom a ani sa nestáva účastníkom tohto vzťahu po poistnej udalosti), má len v zmysle osobitného predpisu priznaný osobitný priamy nárok voči poisťovateľovi na náhradu škody spôsobenej poisteným škodcom. Priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi zo zákonného zmluvného poistenia škodcu upravený v § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení je posilnením postavenia poškodeného pri tomto type náhrady škody. Ide o zvýšenú ochranu poškodeného, aby jeho právo na náhradu škody bolo garantované aj vtedy, ak poistený porušil poistnú zmluvu takým spôsobom, že by poisťovateľ vo vzťahu k nemu síce mohol odmietnuť plnenie z poistenia zodpovednosti, ale nemôže tak urobiť vo vzťahu k poškodenému.“ V tejto súvislosti dovolací súd poukázal na svoje rozhodnutie zo dňa 28. apríla 2005, sp. zn. 3Cdo/38/2005, v ktorom uviedol, že záväzok poisťovne nahradí škodu za poisteného je záväzkom voči poistenému, nie voči poškodenému. Poisťovňa v zmysle uvedeného rozhodnutia dovolacieho súdu nie je zodpovedná za škodu spôsobenú škodcom, je však povinná plniť za (zodpovedného) poisteného, ktorý u nej uplatnil právo vyplývajúce mu z poistného vzťahu (aby poisťovňa v prípade poistnej udalosti plnila poškodenému). Odvolací súd dodáva, že podľa § 104 OZ sa môže premlčať iba právo poisteného na poistné plnenie voči poisťovateľovi, ktoré vzniklo na základe poistnej zmluvy, v takom právnom vzťahu poškodený voči poisťovateľovi nie je, to by bolo možné iba na základe osobitnej právnej úpravy. Aj odborná literatúra uvádza, že režim ustanovenia § 104 OZ svojou hypotézou dopadá len na premlčanie práva poisteného na poskytnutie poistného plnenia. (ŠTEVČEK, A. § 104 [Začiatok plynutia premlčacej lehoty pri právach z poistenia]. In: C., A., DULAK, Anton, BAJÁNKOVÁ, Jana, FEČÍK, Marián, SEDLAČKO, František, TOMAŠOVIČ, A. a kol. Občiansky zákonník I. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 757, marg. č. 2.) Z vyššie uvedeným sa odvolací súd plne stotožňuje a uzatvára, že v rámci režimu priameho nároku poškodeného proti poisťovateľovi platí explicitné stanovenie podmienok na premlčanie nároku proti poisťovateľovi (§ 15 ods. 3 ZoPZP, viď odkaz pod čiarou na § 106 OZ).

20. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd posúdil podanú námietku premlčania takajúcu sa nákladov spojených s liečením uplatnených žalobkyňou. Súd prvej inštancie ako nedôvodné zamietol liečivá 2x Quickclean - 65,38 €, spolu 130,76 €, predmetom odvolacieho prieskumu ostali liečivá Detralex

180 tbl flm - 33,46 € pokladničný doklad z 13.06.2022, Diprophos I - 5,35 €, pokladničný doklad z 20.07.2022 a Lymfodrenáž - 15 €, pokladničný doklad z 16.05.2022, t.j. spolu vo výške 53,81 €. V zmysle § 106 ods. 1 OZ je žalobkyňou uplatnené právo na náhradu škody, konkrétne na náhradu nákladov spojených s liečením, premlčané, pretože žaloba v tomto spore bola podaná na súd 12.11.2024, liečivo Detralex 180 tbl flm bolo zakúpené 13.6.2022, Diprophos I bolo zakúpené 20.7.2022 a Lymfodrenáž bola uhradená dňa 16.5.2022, t.j. všetky tri podnároky plynúce z náhrady nákladov spojených s liečením boli premlčané v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe pred podaním žaloby, preto odvolací súd zamietol žalobu na základe opodstatnenej námietky premlčania vo výške 53,81 €.

21. Odvolací súd poukazuje na to, že jednotlivé nároky na náhradu škody na zdraví sú samostatnými nárokmi (strata na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti, strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, nárok na bolestné, nárok za sťaženie spoločenského uplatnenia i vyššie spomenutý nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov na liečenie poškodeného), pri ktorých plynie vlastná premlčacia doba v trvaní dva roky. Otázka premlčania práva na náhradu za stratu na zárobku, ku ktorej došlo pri škode na zdraví (§ 446 OZ), sa posudzuje podľa ustanovenia § 106 OZ v spojení s ustanovením § 100 ods. 1 OZ. Začiatok jej plynutia je stanovený okamihom, kedy sa poškodený dozvie o škode a zodpovednej osobe (§ 106 ods. 1 OZ). Ide o tzv. subjektívnu premlčaciu lehotu, pričom tzv. objektívna premlčacia lehotá sa v prípade nároku na náhradu škody na zdraví neuplatňuje (§ 106 ods. 2 OZ). Uvedený nárok sa premlčuje ako celok. Náhrada za stratu na zárobku je totiž jednou zo zložiek práva na náhradu škody, ktorá vzniká poškodenému pri škode na zdraví, pri ktorej je podľa ustanovenia § 106 ods. 2 veta za bodkočiarkou objektívna premlčacia doba vylúčená. V prípade straty na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti je judikatúra súdov ohľadne plynutia premlčacej doby ustálená a pre stratu na zárobku počas PN stanovuje, že tento nárok na náhradu škody na zdraví sa premlčuje samostatne (nezávisle od iných nárokov na náhradu škody na zdraví), avšak vždy ako jeden celok. Stanovenie počiatku plynutia premlčacej doby straty na zárobku počas PN vychádza zo znenia § 106 ods. 1 OZ, podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Poškodenému môže začať podľa § 106 ods. 1 OZ plynúť subjektívna premlčacia doba až okamihom, kedy sa dozvie o výške škody, nikdy nie skôr. Poškodený sa o tom, aká škoda na stratu na zárobku mu vznikla dozvie okamihom vyplatenia poslednej dávky nemocenského nasledujúcej po ukončení PN (resp. dávky sociálneho zabezpečenia vyplatené v súvislosti s práceneschopnosťou), prípadne dňom ukončenia PN (ak posledná dávka nemocenského predchádzala tomuto dňu), kedy môže stratu na zárobku špecifikovať. Až v tejto dobe, ukončením práceneschopnosti, je zrejme, po akú dobu nebol poškodený schopný v dôsledku poškodenia svojho zdravia dosahovať príjem a až vyplatením poslednej dávky sociálneho zabezpečenia sa poškodený dozvie o škode podľa § 446 OZ, preto až od tejto doby mu začína plynúť premlčacia doba podľa § 106 OZ. Dôvodom je, že dávky nemocenského poistenia sú vyplácané spravidla spätne za dané obdobie práceneschopnosti, nakoľko ani orgán sociálneho zabezpečenia nevie vopred určiť, ako dlho potrvá práceneschopnosť poškodeného a zároveň nie sú vyplácané v rovnakej výške za každý mesiac. Takýto výklad potom zohľadňuje aj prípady, keď síce u poškodeného už príde k ukončeniu jeho práceneschopnosti, avšak ešte mu nie je vyplatená posledná dávka nemocenského poistenia, keď až jej vyplatením sa dozvedá skutočnú výšku škody. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČSR z 29.06.1972, sp. zn. 1 Cz 10/72, publikovaný v Zborníku IV stanovísk, správ a rozhodovania súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov z rokov 1970 - 1983, s. 625, alebo rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 29.11.2006, sp. 1089/2006, v ktorých bol vyslovený právny názor, že o tom, aká škoda vznikla na stratu na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti poškodeného, sa poškodený dozvie spravidla v okamihu, keď mu bola vyplatená posledná dávka nemocenského a kedy teda môže stratu na zárobku bližšie špecifikovať, t.j. vyčíslit' pevnou sumou. Až v tejto dobe sa poškodený dozvie o škode podľa ustanovenia § 446 OZ a až od tejto doby začína plynúť premlčacia doba podľa ustanovenia § 106 OZ. Najvyšší súd ČR vysvetlil, že opačný názor, že tento nárok by mohol byť uplatnený už mesiac po tom, čo žalobca obdržal nemocenské dávky, by vo svojich dôsledkoch znamenal, že by bolo nutné tento nárok uplatňovať za každý jednotlivý mesiac. Obe rozhodnutia vychádzali z právnej úpravy, podľa ktorej náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného je rozdiel medzi jeho priemerným zárobkom pred poškodením a nemocenským. Aj odborná literatúra uvádza, že premlčacia doba pre právo na náhradu straty na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti začína plynúť až po vyplatení poslednej dávky nemocenského (§ 106 OZ). V tomto momente sa vlastne poškodený dozvie o škode (Fekete, I.: Občiansky zákonník. 2 zväzok / Vecné práva, Zodpovednosť za škodu a za bezdôvodné obohatenie/. Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2015, s. 799). O konkrétnej výške nároku na náhradu za stratu na zárobku počas pracovnej

neschopnosti sa poškodený spravidla dozvie až pri výplate poslednej náhrady príjmu alebo poslednej dávky nemocenského poistenia. Od tejto doby začína plynúť premlčacia doba (§106 OZ) (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 1673). Z uvedeného vyplýva, že nárok na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti sa premlčuje ako jeden celok, nie iba ako nároky na jednotlivé mesačne sa opakujúce plnenia z neho vyplývajúce. Odvolací súd tak uzatvára, že subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti (§ 446 OZ) začína plynúť zásadne od okamihu, kedy bola poškodenému vyplatená posledná nemocenská dávka, prípadne od okamihu, kedy bola ukončená práceneschopnosť, a to podľa toho, ktorá udalosť nastane neskôr. Nárok na náhradu za stratu na zárobku sa premlčuje ako jeden celok, nie iba ako nároky na jednotlivé mesačne sa opakujúce plnenia z neho vyplývajúce. V prejednávanej veci bola žalobkyňi vyplatená posledná dávka sociálneho zabezpečenia za obdobie práceneschopnosti dňa 14.12.2022, preto žalobkyňa až výplatou poslednej nemocenskej dávky mohla získať subjektívnu vedomosť o výške škody, nakoľko až týmto okamihom sa mohla dozvedieť o dĺžke obdobia, po ktoré v dôsledku svojej práceneschopnosti nemohla dosahovať príjem. V danom prípade sa žalobkyňa o svojej strate na zárobku počas pracovnej neschopnosti dozvedela dňom výplaty poslednej nemocenskej dávky t.j. dňa 14.12.2022, dvojnásobná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu straty na zárobku počas trvania práceneschopnosti jej začala plynúť dňom 15.12.2022, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 v spojení s § 106 OZ) a uplynula dňa 15.12.2024. Žaloba na súd bola podaná dňa 12.11.2024, teda pred uplynutím premlčacej doby a preto uvedený nárok nemožno považovať za premlčaný a podaná žaloba je dôvodná vo výške 2.504,24 € (pozn. odvol. súdu: výška náhrady straty na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti a výplata nemocenských dávok, z ktorých žalobkyňa odvádzala tento nárok, neboli v konaní sporné).

22. S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku I. čo do zaplatenia sumy 2.504,24 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,40 % ročne zo sumy 2.504,24 € od 7.11.2024 do zaplatenia a zároveň sám rozhodol procesným postupom podľa § 388 CSP tak, že napadnutý vyhovujúci výrok I. v prevyšujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol.

23. Odvolací súd o trovách konania rozhodol tak, že priznal v konaní procesne úspešnej žalobkyňi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86,28 % (§ 255 ods. 1 CSP), keďže žalobkyňa bola úspešná v sume 2.504,24 € (93,14 %), žalovaná bola úspešná v rozsahu 6,86 % (184,57 €), čistý úspech žalobkyne tak predstavuje 86,28 % (93,14 % - 6,86 %).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).